

Volum apărut cu sprijinul
Casei de cultură „Ion Luca Caragiale” – Ploiești,
al Asociației *MasterPeace Ro*,
în cadrul proiectului *Erasmus+ Act in Education*,
și al Asociației Culturale Neuma.

Editura Neuma
Str. Libertății Nr. 188 Apahida, Jud. Cluj

Editor: Andrea H. HEDEȘ
Selecție și coordonare: Horia GÂRBEA
Coperta și DTP: Gelu IORDACHE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Uniunea Scriitorilor din România. Filiala București-Poezie
Orașul : amintire și uitare : antologie lirică /
Filiala București-Poezie a Uniunii Scriitorilor din România. -
Apahida : Neuma, 2022
ISBN 978-606-9610-27-5

821.135.1

Filiala București-Poezie
Uniunea Scriitorilor din România

ORAȘUL

Amintire și uitare

Antologie lirică

Editura
NEUMA
2022

asta a fost cândva
nu mai mășor
orele cu minutul
zilele cu durata flăcării
unei lumînări
și setea pământului
cu picătura albastră de ploaie

cel care ține minte
note și litere
le va pierde cândva
cum pier stropii de brumă
pe frunza gherghinului

Cuprins

Horia Gârbea
Prin amintiri, către neuitare / 5
Andrea H. Hedeș
Cuvântul editurii / 7

Constantin Abăluță / 9
Flavia Adam / 13
Mihaela Aionesei / 17
George Arion / 23
Elena Armenescu / 29
Lazăr Avram / 35
Vilia Banța / 41
Daniel Bănulescu / 47
Gabriel Burlacu / 53
Florea Burtan / 57
Valentin Busuioc / 61
Radu Cange / 65
Liviu Capșa / 71
Ion Cocora / 77
Daniela Crăsnaru / 83
Petre Ioan Crețu / 87
Angi Melania Cristea / 93
Evelyn Croitoru / 97
George Daragiu / 103

Călin Dengel / 109
 Simona Grazia Dima / 115
 Dumitru Ion Dincă / 119
 Dan Dobre / 123
 Maria Dobrescu / 127
 Florin Dochia / 133
 Marian Dragomir / 139
 Mircea Drăgănescu / 145
 Marian Drăghici / 149
 Miruna Drăghici / 153
 Any Drăgoianu / 159
 Raluca Faraon / 163
 Ioan Vintilă Fintiş / 165
 Carmen Firan / 171
 Carmen Focşa / 175
 Mihail Gălăţanu / 181
 Lidia Lazu / 185
 Cleopatra Lorinţiu / 189
 Eliza Macadan / 193
 Boris Marian / 195
 Vasile Menzel / 199
 Nicoleta Milea / 203
 Victoria Milesescu / 209
 Niculina Oprea / 213
 Dana Opriţă / 215
 Mihai Păcuraru / 217
 Costinel Petrache / 223
 Daniel Pişcu / 227

Vasile Poenaru / 229
 Ioan Es. Pop / 231
 Nicoleta Popa / 235
 Elena Liliana Popescu / 243
 Maria Postu / 249
 Ofelia Prodan / 251
 Camelia Iuliana Radu / 257
 Cristina Rhea / 263
 Ana Săndulescu / 267
 Mihaela Stanciu / 273
 Nicoleta Stăvărache / 275
 Passionaria Stoicescu / 281
 Liviu Ioan Stoiciu / 287
 Elena Ştefănescu / 293
 Mircea Teculescu / 297
 Dan Tipuriţă / 301
 Clara Târcă / 307
 Cosmin Andrei Tudor / 311
 Eugenia Țarălungă / 315
 Doina Uricariu / 319
 Corneliu Vasile / 325
 Lucian Vasiliu / 329
 Claudia Voiculescu / 331
 Gelu Vlaşin / 333
 Varujan Vosganian / 337
 Elena Vulcănescu / 343
 Horia Gârbea / 345

CONSTANTIN ABĂLUȚĂ

Poemul apei

Apăr apa care curge pe casă
și apă din paharul de pe masa mea
apa trebuie apărată respirația
pădurilor și-a mărilor trebuie apărată
suntem noi în stare să fim prietenii
apei care ne-a născut
apei care ne scrie zilnic scrisori
ne umezește pleoapele și limba
ca o soră mai mare ozon finanțat
de soare și de lună cetățeni ai planetei
votați cu apa de ploaie cu valul mareelor
cu țâșnirea izvoarelor printre degetele mâinii
o zeiță a tăcerii un sol bucuros
despărțire și regăsire în aceeași palmă
se vorbește de forma apei și de leagănul vântului
condamnat să bei apă
durere a paharului gol
explozia moleculelor de apă din curcubeu
apa din vis alunecând în lumina zorilor
ce știm din moartea inopinată
rămas pe buze un fir de apă

Între noi erau cuvintele

Între noi erau cuvintele
niciodată de-ajuns
dar și niciodată de prisos
așa cum în zilele în care nu faci nimic
simți mai din plin prezența vieții
fructifici singulare trăiri
care altfel te-ar fi ocolit

Aș vrea să fiu insectă

Oamenii mă dezgustă cu inconștiența cu care vor cu tot dinadinsul să dispară. Așa că mă uit pe *da vinci* la milioanele de gâze, perfect adaptate, care trăiesc într-un stejar. Sunt trist ca vântul care coboară printre frunzele gigantului copac și se risipește printre ierburile dealului și ierburile foșnesc fără să știe că pe lume există foșnete mai speciale care se numesc cuvinte. Vântul habar n-are de cuvintele și de limbile pământului așa cum gâzele din stejar sunt atât de inocente încât ignoră țările și continentele globului pământesc. Singura lor grijă este să găurească ghindele stejarului și să-și lase ouăle în întunericul roditor dinlăuntru. Specii și specii de insecte libere, perfect adaptate la ecosistemul care le asigură supraviețuirea. Înrobitoare viață umană, de azi înainte aș vrea să fiu insectă! Insecta e perfect adaptată speciei sale. Ea nu-și trădează niciodată menirea. Lasă trădarea celor ce descoperind cuvântul s-au îndepărtat de foșnetul ierbii, de aventura spontană a vântului.

Crucea de piatră

FLAVIA ADAM

din dragoste rămâne numai cenușa

azi dragostea mea cântărește
mai mult decât ieri
mai mult decât în toate zilele de până acum

dragostea mea
un oraș cu miros de pădure
dragostea mea înaltă și neagră
precum o mierlă hrănită cu frică

i-aș pune un nume dar de ce aș numi un ecou
un cântec pe care nici eu nu îl pot decanta

dragostea mea
o pasăre ce se aprinde în aer
și până să lovească pământul
arde (ca mine) de tot

un alt oraș

un mic efort și am impresia că zăresc
un alt oraș deasupra orașului
în el toți oamenii par mai vii decât sunt
și toate străzile arată a râuri atent așezate în albi

cum ar fi să iau la-ntâmplare
clădirile cu tot cu umbrele lor
să le găsesc un loc potrivit
poate așa aș înceta să adulesc
aceste stări atât de străine
aceste viori aurii la care n-am să mai cânt

ce limpede îmi simt trupul
în orașul de sus
aici nu mai număr pe degete frica
aici dac-aș fi un tren oarecare
în zori m-ar petrece spre viață
atâtea câmpuri cu maci

dar este frig orașul din cer se închide
și șalul meu alb nu-ți mai foșnește în gând
doar inima mea-i puțin din a ta
numai pete de roșu
numai râuri de flori
numai nisip

un oraș numai și numai pentru poeți

ce bine ar fi să existe în cer
un oraș al poezilor

dacă s-ar întâlni cu toții-ntr-o zi
să zicem de miercuri
ar fi sărbătoare
și brusc
la geamuri ar flutura
în loc de steaguri
pagini cu versuri

și femeile ah femeile
poate poete poate iubitele lor
ar întinde pe sfori cele mai calde poeme
poeme pe care cerneala
încă nu s-a uscat

ce veselie ar fi
ce început de poveste
ce viață pentru bieții poeți
pe care de altfel o să-i înghită
precum pe lona peștele lacom
pâlcuri de iarbă

orașul de dincolo de fereastră

stau pur și simplu
în fața bibliotecii din living
inertă
cum stă un om slab
în fața unui raft cu pantofi

ce carte s-aleg
în această după-amiază superbă
în această secundă
când pe raft se ivește o pată de soare

eu știu
orașul e dincolo de fereastră
orașul e tot ce nu-ncape
să fie presat între foi

orașul e dragostea
ce încă mai crește
la umbra unui castan înflorit
chiar dacă anii s-au destrămat
precum un foc peste care
de nicăieri
începe să plouă

MIHAELA AIONESEI

Sâmbăta apelor

Plouă în martie ca și cum un suflet de iubire nebun ar plânge moartea nu știu cui. Plouă cu taine. Mărunt și amar ca și cum peste lume un ciur cu blesteme ar fi fost aruncat. Soarele-i la priveghi cu luna pe-o colină. Orașul e mort ca o mandolină peste care nici o mână n-a mai trecut de un veac. Nici o pană de corb să-i șteargă de praf corzile întoarse în voievozi. Doar acolo-s vii. Printre haiducii. Dar cine să le mai simtă pasul? Cine să le mai audă păsul?

Aici timpu-i strivit într-o corcodușă. Acră și ea la fel ca mutra celor care-și ascund năduful sub mască. Liniștea-i un șarpe răstignit pe aleile goale. Peste ierburi și flori care n-au mai apucat să înflorească. Șoseaua se chircește ca un șoarece ud. Și nici o bicicletă rătăcită nu-i să-i spintece în grabă spinarea.

Ferestrele sunt baricadate în oameni. Ușile au rămas fără clanțe. Drumurile nu mai duc nicăieri. Oamenii lustruiesc pereții casei să dea de puțin alb. Albul acela domnesc rămas de la Iisus în fașă. Copiii se instruiesc